

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

KERRY DREWERY

ZIUA 7

Prolog

Ar trebui să fiu moartă.

Ar
trebui
să fiu
moartă.

Simt aerul rece în plămâni.

Simt că mă ține cineva de mână.

Aud strigăte.

– Martha, ce...?

– Martha, când...?

– Martha, cum...?

Prea tare.

Prea tare.

Tăceți. *Vă rog.*

Văd lumini –
albe.

Ecranele luminoase ale telefoanelor, ca niște puncte,
mă privesc.

Camere mari de filmat mă orbesc.

Fotografii.

Respect pentru oameni și cărți

Bang, bang, bang.

Nu am niciun comentariu pentru ei.

Merg.

Țin inelul pe care mi l-ai dat și continui să merg.

Depart de tine și îmi pare rău.

Foarte rău.

Inima mi-e sfâșiată.

O parte rămâne cu tine.

Și, dacă mori, acea parte din mine va muri odată cu tine.

ZIUA 1

Studioul de televiziune

Ora 10:30 dimineața. Se derulează genericul emisiunii *Apasă butonul pentru justiție* – cea mai recentă emisiune TV de succes.

Un studio larg. În spate, locurile dispuse în trepte sunt ocupate în totalitate de publicul care așteaptă. În față, în partea dreaptă a scenei, se află o boxă a acuzaților, neagră și lucioasă, așezată pe o platformă ridicată, cu un geam securizat care împrejmuiește jumătatea de sus. Pe perețele din stânga e un ecran mare.

Între scenă și public se află un pupitru lung, la care stau cei trei membri ai juriului. În fața fiecărui jurat e un buton mare și albastru și, atârând deasupra fiecăruia dintre ei, e o reprezentare 3D a logoului în formă de ochi al emisiunii *Apasă butonul pentru justiție* – slab luminat și licărind încet.

Libris
Respect pentru oameni și cărți

O melodie vioaie, cu ritm rapid, se aude tot mai încet, iar gazda emisiunii, Kristina – purtând un costum cu pantaloni, strâmt, gri, cu dungi subțiri, și o bluză decoltată de culoare albastră-deschisă – merge cu pași mari pe scenă. Zâmbește și își dă părul blond și buclat la o parte. Aplauzele publicului încetează.

KRISTINA: Bună ziua și bine-ați venit la ediția de astăzi a emisiunii *Apasă butonul pentru justiție*, unde vom avea, așa cum v-am promis, informații exclusive despre infracțiuni, minciuni și sentințe, despre lupta dintre inocența tăcută și vinovăția furioasă. Vom avea lacrimi, vom avea adevăruri și, probabil, vom avea și crize de furie.

Publicul aplaudă și se aude un „Ooo” murmurat.

KRISTINA: Da, într-adevăr, avem multe de văzut, credeți-mă, așa că să ne mișcăm repede și să întâmpinăm membrii juriului care au această incredibilă ocazie de a face dreptate. Nu uitați, doamnelor și domnilor, este nevoie doar de o majoritate: două butoane apăsate, două voturi pentru vinovăție și acuzatul nostru este condamnat!

Kristina ia o pauză, se face mai multă lumină asupra membrilor juriului, apoi ea se întoarce spre ei.

KRISTINA: *Apasă butonul pentru justiție* urează bun venit primului membru al juriului – Ava, o pensionară din Camden, care și-a dorit toată viața să apară la televizor.

Camera de filmat se concentrează pe exuberanta Ava, care dă din mâini ca o nebună, înainte de a trece la următorul membru al juriului.

KRISTINA: Îl salutăm pe Sadiq, al doilea membru al juriului. Vine dintr-un sătuc din Derbyshire, iar visul lui este să aibă o carieră în industria muzicală.

Sadiq zâmbește cu căldură.

KRISTINA: Ultimul, dar nu cel din urmă, al treilea membru al juriului – Candice din Birmingham, care-și dorește să fie actriță. Bună, Candice.

Camera de filmat se îndreaptă spre Candice. Ea pozează, își lasă capul pe spate și zâmbește cu gura larg deschisă.

KRISTINA: Ce grup admirabil de justițieri va decide astăzi! Haideți să aducem primul infractor, cineva pe care mulți dintre voi poate îl cunoașteți deja. Eu, cu siguranță, îl cunosc – este fostul deținut din culoarul morții și invitatul recent al emisiunii *Moartea este Justiție*, da, nemaipomenitul... Gus Evans!

Se aude muzica, în timp ce reflectoarele se aprind în jurul studioului, luminându-l pe Gus – un bărbat slab, cu părul ciufulit, îmbrăcat cu niște blugi decolorați și rupți și cu un tricou șifonat – în timp ce iese din culise. Însoțit de un agent de securitate, Gus merge până la boxa acuzaților cu capul aplecat și se așază. Paznicul îl închide în ea. Muzica se termină, iar luminile se potolesc.

KRISTINA: Gus, mă bucur să te văd din nou. Să vedem, a trecut... o săptămână?

Kristina râde, uitându-se la el. Gus dă din cap, încet.

KRISTINA: Ei bine, eu de-abia aștept să aud ce-ai făcut în ultimele șapte zile și să aflu de ce ai fost adus aici pentru judecată. Fără alte comentarii, haideți să vedem.

Ea se întoarce spre ecranul din spatele lor, care este plin de montajul înregistrărilor făcute în ultimele zile de camerele video de supraveghere în renumita clădire care găzduiește condamnații la moarte. Este mare și impozantă, o fațadă pentru un sistem de justiție care nu are remușcări, iar durerea deținuților care circulă prin celele condamnaților la moarte – una pentru fiecare zi a săptămânii – e ascunsă de ușile netede și de fațada ei luscioasă. Realitatea sentințelor acordate prin vot public în a șaptea zi e ascunsă de logoul cu un ochi din neon de deasupra ei și de promisiunile de divertisment pentru toți cei care urmăresc emisiunea.

Transmisiunea se concentrează pe Gus – acesta stă la mică distanță de o grămadă de demonstranți care țin pancarte pe care scrie „Viață pentru viață” sau „Vrem străzi sigure”. Pe pancarta pe care o ține Gus scrie „O persoană, un vot”, gura i se mișcă în timp ce scandează și își mută greutatea de pe un picior pe celălalt pentru a se încălzi înainte de a da cu pumnul în aer.

O mașină oprește; Gus își azvârle pancarta și se aruncă înainte. În timp ce mulțimea se repede la mașină, o clatină și o împinge, camera de filmat se îndepărtează. Gus e pierdut în mulțime. Mașina se înclină într-o parte, apoi se răstoarnă cu susul în jos. Geamurile ei se sparg și cad pe asfalt, iar imaginea se întrerupe înainte de a se mări, mai neclară, și de a arăta o tânără care plânge la pământ, apoi un bătrân care stă la marginea drumului și ține o bucată de pânză pe fruntea sa însângerată. Imaginea se mută din nou, oprindu-se la Gus, cu fața schimonosită de furie și sprijinindu-se cu mâinile de mașina răsturnată.

Kristina se întoarce spre Gus și dă din cap.

KRISTINA: Cred că vorbesc în numele tuturor atunci când spun că suntem șocați de comportamentul tău. Un comportament care a dus în mod clar la rănirea unor civili nevinovați, ca acea tânără și acel biet cetățean în vârstă, printre mulți alții.

Ea se întoarce înapoi spre ecran.

KRISTINA: Dar să vedem de ce ești acuzat.

Imaginea lui Gus se mută în partea dreaptă a ecranului, iar în stânga apare cuvântul „INFRAȚIUNE“ scris cu litere mari, albastre, luminoase. Sub el, rânduri de becuri pâlpâie, iar tensiunea crește. Becurile se opresc când se aude un bang și formează cuvintele unei liste: SCANDAL ÎN PUBLIC, TULBURAREA LINIȘTII PUBLICE, INCITARE LA REVOLTĂ.

Publicul murmură.

În boxa acuzaților, Gus ridică mâna în aer, închide și deschide gura, dar nu se aude niciun sunet. Agentul de securitate își scoate bastonul de la cureauă și lovește sticla cu el în semn de avertisment.

KRISTINA: *Trei infracțiuni contra ordinii publice. Trei.* Cum ni se pare asta, doamnelor și domnilor?

Publicul murmură:

– Tț, tț.

KRISTINA: E acesta genul de om pe care vrem să-l vedem pe stradă? Cineva căruia i-am acordat prezumția de nevinovăție, dar ne-a aruncat-o în față? Cineva care s-a prefăcut că era un aliat al programului înfrățit cu al nostru, *Moartea este Justiție*, dar a continuat să se asocieze cu infractorii? Cineva din cartierul sărac

Rises, cu care ne-am împrietenit și pe care l-am sprijinit, dar care nu apreciază bunătatea noastră? Îl vrem pe străzile noastre?

Publicul începe să strige insulte.

KRISTINA: Peste cadavrul meu, aş spune eu. Dar nu e decizia mea. E a voastră: a poporului. Țara voastră, legile voastre, democrația voastră – totul e în mâinile voastre. Decizia aparține celor trei reprezentanți curajoși care s-au prezentat pentru această misiune, care au plătit bani buni pentru această onoare și pentru responsabilitatea de a reprezenta gândurile și opiniile voastre, ale publicului. Dar, mai întâi, haideți să aflăm care ar fi sentința pentru Gus Evans dacă membrii juriului nostru l-ar declara vinovat.

Se întoarce din nou spre ecran. Sub lista infracțiunilor, apare cuvântul „TOTAL” și, lângă el, un rând de becuri pâlpâie și se oprește din nou cu un bang. Scrie „7 ANI”. Kristina fluieră încet.

KRISTINA: Gus, ai primit o sentință destul de dură. Nu-i așa, doamnelor și domnilor telespectatori? Pe cuvânt. Dar binemeritată, trebuie s-o spun. Și, bineînțeles, este un mesaj vital și o metodă de descurajare pentru cei care plănuiesc să tulbure statu-quo-ul.

Se plimbă pe scenă, îndreptându-se spre Gus.

KRISTINA: Dar, bineînțeles, în democrația noastră adevărată, nu putem cere membrilor juriului să dea un verdict fără să îl asculte întâi pe acuzat.

Se oprește la boxa acuzaților. Reflectoarele luminează mai tare deasupra ei și a lui Gus.

Isaac

– Neagă, neagă, neagă, mi-a spus odată așa-zisul meu tată, Jackson.

I-am spus că am trișat la examen, că am copiat de la un băiat care stătea lângă mine. I-am spus, cu obrajii arzând de rușine, că m-am panicat și n-am putut să-mi amintesc cum să fac graficul și i-am explicat că băiatul m-a văzut și m-a pârât profesorului.

A râs de mine.

– Fii bărbat, a rânjit el disprețuitor.

Mama mea vitregă, Patty, a intrat și ne-a văzut stând împreună în bucătărie – eram o priveliște neobișnuită. Îmi amintesc că Jackson dădea din cap în timp ce îi povestea ce s-a întâmplat.

– I-am zis că nu pot dovedi nimic, a spus el arătând cu degetul spre mine. Să nege. N-are de ce să-și facă griji.

Dar eu voiam să fiu pedepsit; o meritam. Pentru că am copiat am primit nota 10 și așa aș fi ajuns printre primii, când nu aș fi meritat asta. Dar am văzut ceva care semăna cu mândria în ochii lui Jackson, în loc de dezamăgire.

– Ai profitat de ocazie, mi-a spus el. Bravo ție.

Patty a fost de acord cu el.

– Nu pot dovedi nimic. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Profesorul nu te-a văzut, nu-i așa? Doar băiatul.

– Are dreptate, a spus Jackson. Dacă vrei s-ajungi undeva în viață, uită-te după numărul unu și calcă pe cadavre ca să ajungi acolo. Tot ce-ai făcut a fost să-ți folosești ingeniozitatea.

– Nu, am copiat, am șoptit eu.

Patty s-a uitat la mine de parcă eram prost.

– E cam la fel de naiv ca tine atunci când ne-am cunoscut, i-a trântit-o ea lui Jackson, apoi a făcut un pas spre mine. Nimeni nu o să te-ajute în viața asta, doar tu singur. Uită-te la tatăl tău – cum crezi că a ajuns unde-i azi? A profitat de diverse ocazii, mi-a spus ea. Eu l-am învățat să facă asta.

Jackson nu a răspuns; deja ieșea din cameră.

A doua zi, la școală, când stăteam în fața șefului de an în timp ce mă acuza că am copiat, n-am putut să neg, așa că am spus adevărul. Când Patty a auzit că eram pedepsit să rămân la școală după ore timp de o săptămână, mi-a spus că sunt un prost, dar Jackson doar a ridicat ziarul ca să citească mai departe. Titlul „Isaac Paige a fost numit Ambasador pentru Combaterea Infracțiunilor Adolescenților” i-a ascuns fața, și de pe hârtie propria mea imagine s-a uitat urât la mine.

Atunci n-am avut nicio justificare; eram vinovat – știam asta de când m-am uitat la lucrarea acelui băiat. Și nici acum nu am nicio justificare; sunt vinovat – și știam *asta* când am apăsât pe trăgaci. Dar tot am făcut-o.

Împing patul până la fereastră, hârșâie tare pe podea, dar nu vine nimeni din cauza zgomotului. Cerul e rece și albastru, ca de iarnă. Martha, cerul nostru și stelele noastre încă mai sunt acolo, chiar dacă acum sunt ascunse de lumina zilei.

Dacă-mi sucesc gâtul într-un unghi incomod pot să văd cărarea pe care am mers până la zona de vizionare. Acolo e un copac. Arată nelalocul lui, de parcă cineva l-ar fi plantat prea aproape de clădire.

Crengile lui sunt goale, așteaptă ca viața să se întoarcă în el la primăvară.

Dar ce să vezi, *are* viață, o pasăre și un cuib. Mă întreb dacă va supraviețui în timpul iernii. Poate o hrănește și o ajută cineva. Sper că da.

Martha, ai văzut-o când ai stat aici?

Aș fi vrut să fi putut măcar să vorbesc cu tine după ce ai ieșit din Celula 7.

Aș fi vrut să fi stat cu tine mai mult, să te fi ținut în brațe și să-ți fi spus că te iubesc și că sunt mândru să fiu prietenul tău.

Acum șapte zile ai fost aici, întinsă pe patul acesta, între pereții aceștia albi.

Timpul trece foarte repede. Nu așteaptă pe nimeni pentru nimic în lume.

Martha, noi doi am luptat să schimbăm sistemul de justiție, să-l scăpăm de corupție și să-l facem corect, și încă luptăm. Dar, chiar dacă vom reuși, va mai exista pedeapsa cu moartea? Chiar asta vor oamenii din țara asta?

Și, doar pentru că ei vor asta, înseamnă că e ceva corect?